

A harcos sírjától délre egy gazdagon felékszerezett nőt temettek el. Az elhunyt ruházatához hat bronz- és egy vasfibula tartozott, a nyakában egy bronzszemekből álló nyakláncot találtunk. A két kezén két-két bronz karperec, a lábain egy-egy öntött bronz lábperec volt. A sírban a nő fejénél egy, a lábánál két edényt találtunk, az edények mellett sertéscsontok kerültek elő.

A területen végzett magnetométeres felmérés alapján, a feltárt sírok mellett további temetkezések előfordulása valószínűsíthető.

FARKAS Csilla

Egy középső rézkori lelőhely Füzesabony határából

Pályám első önálló ásatása Füzesabony határában volt, alig 4 km-re attól a helytől, ahol 16 évesen először léptem régészeti kutatási területre. A pusztaszikszói rézkori körárok feltárásában, akkor még csetlő-botló középiskolásként vettem részt, tele lelkesedéssel és bizonytalankodással.

Az egyetem után Heves megyébe kerültem, Szabó János József régész mellé. Az M3-as autópálya nyomvonalán Füzesabony–Dormándi út keleti oldala nevű lelőhely kutatása volt az első önálló munkám. Több más korszak telepjelenségei mellett előkerült néhány rézkori objektum, többek között egy mélyebb gödör, vagy inkább kút, ahonnan több a Bodrogkeresztúr kultúrába tartozó egész edény került elő. Felmerül a kérdés, hogy vajon hasonló típusú tevékenységgel kapcsolatos ez a helyszín is, mint a pusztaszikszói? A kevés anyag nem ad rá egyértelmű választ, de fontos adat lehet a korszak megismerésében.

FELFÖLDI Szabolcs

A szegedi Régészeti Intézet/Tanszék kiadványai

1924-2024

A Kolozsvárról Szegedre költöző egyetemmel a dél-alföldi városba áthelyezett régészeti képzés nem csupán oktatási feladatokat látott el, de élénk tudományos műhelyként is funkcionált. Kézenfekvő volt, hogy a Pósta Béla által alapított és nemzetközi hírűvé vált kolozsvári *Dolgozatok* című folyóirat kövesse anyaintézményét, s így 1943-ig összesen 19 szám jelenjen meg az új, szegedi folyamban. Noha a második világháború elsöpörte a *Dolgozatokat*, majd magát a régészeti képzést is egy időre, a 60-as években újrainduló régészsképzés szükségszerűen maga után vonta annak igényét is, hogy a szegedi egyetem berkeiben zajló régészeti kutatásoknak nyilvánosságot biztosítsanak.

Noha a szegedi *Dolgozatokat* nem sikerült feltámasztani, de folyóiratok (így az *Acta Antiqua et Archaeologica*), valamint önálló kötetek és sorozatok tömege igyekezett betölteni a Dolgozatok megszűnése okozta űrt.

Előadásomban a szegedi Régészeti Intézet, később Régészeti Tanszék elmúlt száz évének legfontosabb kiadványainak (folyóiratoknak, köteteknek, könyvsorozatokat) meglehetősen izgalmas történetét tekintem át, értékelve elődeink publikációs tevékenységét, de kitérve a jelen folyamataira is.

FÜLÖP Réka – GYŐRI-PÓRSZÁSZ Anna

8–11. századi vasabroncsos favödrök a Kárpát-medencében

Előadásunk témája egy kevésbé ismert, de annál gyakoribb tárgytypussal kapcsolatos kutatás jelenlegi stádiumának bemutatása. A temetkezési rítus egyik kiemelkedő elemeként említhetjük az étel- és italmellékletek adásának szokását, amelyben a szakirodalomból jól ismert állati maradványok és kerámiaedények mellett a vasabronccsal rendelkező faedények is helyet kaptak. Célunk, hogy a 8–11. századi temetkezési szokások közötti esetleges összefüggések vizsgálatának egy újabb rétegét jelenítsük meg. Mivel a korábbi szakirodalomból már ismerünk részeredményeket, így célunk ezek összefoglalása is.

GALLINA Zsolt – GULYÁS Gyöngyi – GULYÁS Bence – HARANGI Flórián

Migrációs folyamatok a kora avar kori Kárpát-medencében

Temetkezési szokások Babarc–Mérnökségi telep lelőhelyen

A kelet-baranyai Babarc határában 2021 és 2023 között a kora avar kor egyik leggazdagabb temetője került elő. A lelőhely jelentőségét azonban nem csak a több száz arany- és ezüstitárty adja, hanem az itt megfigyelt temetkezési rítusok, valamint a Kárpát-medencében eddig egyedülálló komplex szakrális tér. Mindezek fontos adalékot szolgáltatnak a 7. század eleji Avar Kaganátus etnikai viszonyaihoz is, ugyanis a legjobb párhuzamaik nem a germán-avar kevert lakossággal jellemezhető Délkelet-Dunántúlról, hanem a Tiszántúlról ismertek. Ebben a régióban egy észak-pontuszi eredetű sztyeppei közösség – egyes vélemények szerint az írásos forrásokból ismert kutrigurok – telepedtek le. Előadásunkban ezt a Kárpát-medencén belüli kapcsolatrendszert elemezzük, regionális kontextusba helyezve a temetőt.